

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Udrag fra Elegie [Af mangen gravitetisk Sjæl, hvor tidt] (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Udvalgte digte", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-idm139875156218912/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Ja nogle, for at blive Svaret qvit,
Kasted en Tankestreg – Forstandens Anker,
Og Prikker ud et Fiskeket for Tanker.

Og det staaer fast hos mangen brav Philister,
At Livet ei er fire Skilling værd,
(I Øieblikket nemlig, man det mister)
Og at det er en Drom kun og et Skjær:
Ja, nogle troe, det er et Boddelsværd,
Et Staal, mod Smertens Steen at give Gnister,
En Priis Tobak, der bider stærkt i Næsen,
Og hvoraf man har gjort formeget Væsen.

Men denne Skarphed, hvormed Livet bider,
Den volder, at vi bide lidt igjen;
En, ved at døe af Latter alletider,
En anden ved en gudsforgaaen Pen;
Mig huer den, og ei blot sommetider,
Men som man vænnes til en hidsig Ven,
En arrig Kone, der dog snart er færdige,
Og begge to kan være ret elskværdige.

Det Grimme, veed vi, har en egen Magt;
Det vækker Afsky. Det er altid noget.
Hvad indeholder ei en dyb Foragt?
Hvem ynder ei, hvad der er stygt og kroget?
Fortvivlelse, det veed vi jo som sagt,
Gjør Latteren piqvant, saavel som Sproget.
Med Glædens Alvor er det strax forbi,
Naar der er intet Rædsomt, Farligt i.

Ja, Usselheden, det maae vi formode,
Og Kjedsomheden, ikke at forglemme,
Knap tør jeg sige det – ja, selv det Slemme,
Det Bandsatte, det havde vist sit Gode,
Naar vi var mere rigtig i det hjemme,
Og at behandle det tilgavns forståede,